

DAUWENS GALLERY

Solo artist

Loïc VAN ZEEBROEK

5E 38 - 40

Dauwens Gallery
info@dauwensbeernaert.com

Contemporary Art Fair 23—26.04.2026
42nd Edition Brussels Expo

42nd
art brussels

ART BRUSSELS – SOLO BOOTH
LOÏC VAN ZEEBROEK

Loïc Van Zeebroeck, enkele nieuwe schilderijen of de onrust van de zoekende schilder.

In het oeuvre van Loïc Van Zeebroeck staat de schilderkunst zelf centraal: elk schilderij is voor hem een constructie — een zorgvuldig opgebouwde verkenning van wat schilderkunst vandaag nog kan betekenen. Zijn beelden zijn geen realistische weergaven van de werkelijkheid, maar samengestelde constellaties waarin eigen foto's, gevonden objecten en imaginair geschilderde elementen samenkomen. Door deze collagetechniek op doek ontstaan hybride, vaak raadselachtige scènes waarin werkelijkheid en verbeelding versmelten.

Een van de opvallende aspecten van Van Zeebroecks recente werken is de intrinsieke dualiteit: leven tegenover dood, aanwezigheid tegenover afwezigheid. In het nieuwe grote landschap (alle schilderijen zijn 'zonder titel') combineert hij een landschap met een schim van een kind dat verstoppertje speelt – ontleend aan een borduurwerk op een kussen - en enkele dode takken die hij vanuit zijn atelier raam waarnam. Wat op het eerste zicht idyllisch lijkt, blijkt doordrongen van een onderhuidse spanning. Het schilderij krijgt daardoor een uitgesproken mysterieus karakter. Van Zeebroeck excelleert in het evoceren van dat onbestemde moment waarop iets net heeft plaatsgevonden of op het punt staat te gebeuren. Tegelijkertijd kan dit schilderij gelezen worden als een hedendaagse memento mori, waarin zowel formeel als inhoudelijk de fragiliteit van het bestaan wordt bevraagd. Van Zeebroeck suggereert, maar vertelt noch expliciteert niet; zijn doeken balanceren tussen het herkenbare en het onuitgesprokene. Als referentie verwijst de kunstenaar naar De

DAUWENS GALLERY

Schreeuw van Edvard Munch. Daarnaast roept zijn werk de symbolische vervreemding op die kenmerkend is voor René Magritte.

Een vergelijkbare thematische spanning manifesteert zich in zijn schilderijen waarin geraamten en landschappen samenvloeien. Hier reikt Van Zeebroek naar een bijna allegorische verbeelding van vergankelijkheid. Na eerdere schilderijen met schedels en ‘weg geschilderde’ geraamten, toont hij nu een landschap dat versmelt met een skelet. Landschap en geraamte, leven en dood worden samengebracht in één beeld - opnieuw een suggestieve verwijzing naar de vergankelijkheid. Opvallend is bovendien de lossere, meer vrije schildertoets die hij hier hanteert.

Van Zeebroek is een technisch onderlegd schilder die ogenschijnlijk met groot gemak schildert, maar in wezen gedreven wordt door twijfel. Zijn werkwijze berust op een proces van voortdurend proberen, overschilderen en herbeginnen. Schilderijen die niet voldoen, worden uitgewist, overschilderd en vormen de basis voor een nieuw werk. Deze zelfkritische houding transformeert twijfel van obstakel tot essentiële motor van vernieuwing. In die zin is zijn werk niet louter representatie, maar een reflectie op het schilderen zelf. Twijfel jaagt hem vooruit.

Het motief van de blauwe gordijnen vormt een ander belangrijk hoofdstuk in zijn recente ontwikkeling. Loïc Van Zeebroek vervaardigde aanvankelijk enkele schilderijen van golvende blauwe gordijnen waar hij ontevreden was. Deze bracht hij later samen in één groot nieuw werk, opgebouwd als een patchwork (verwijzing naar vroeger werk *De verstotelingen*, 2021). Door deze ingreep verschuift de nadruk van het object, de afbeelding van een gordijn naar het picturale en abstracter geheel. Het thema liet hem echter niet los en resulteerde in een reeks nieuwe schilderijen met het blauwe gordijn als uitgangspunt. Deze werken kenmerken zich door sterk optische werking en atmosferische, illusoire kwaliteit, waarbij de kunstenaar zich steeds verder weg van herkenbaarheid verwijdt.

Draperieën functioneren hier als een theatraal artefact dat tegelijk verbergt en onthult – een spel van tonen en verbergen, van afwezigheid en aanwezigheid, dat ook in zijn landschappen en interieurs terugkeert. Deze schilderijen worden gekenmerkt door hun atmosferisch en sensuele, bijna tastbare karakter. Ze lijken geschilderd tijdens *l'heure bleue*, dat mooie moment vlak voor zonsopgang of net na zonsondergang. De keuze voor de dominante kleur blauw voegt een extra betekenislaag toe, onder meer door een mogelijke verwijzing naar Yves Klein.

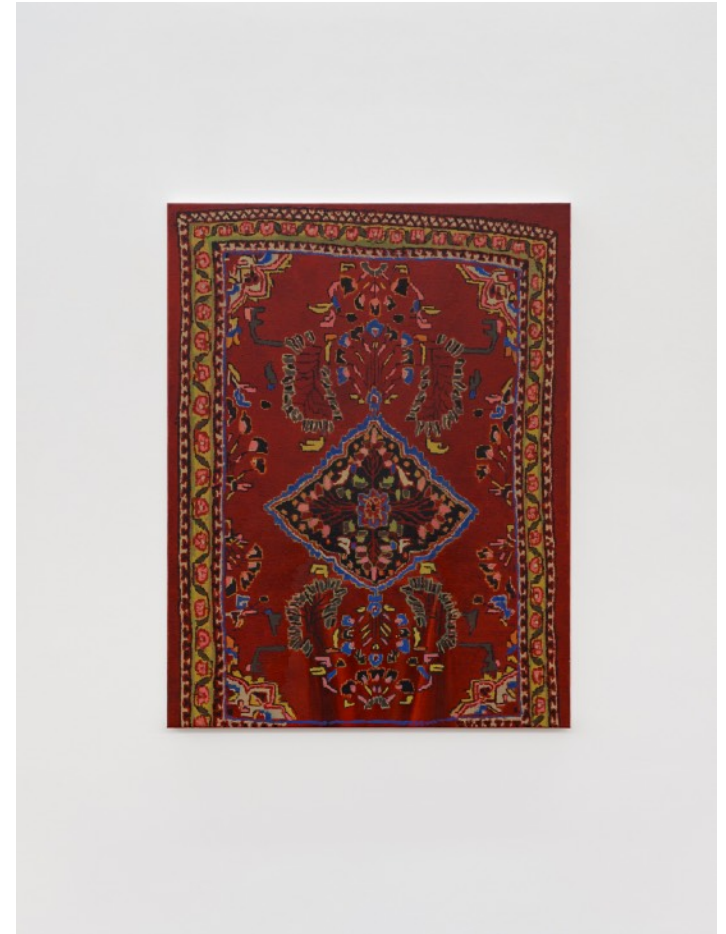

DAUWENS GALLERY

Het schilderen van draperieën – de weergave van plooiwal in stoffen – vormt doorheen de kunstgeschiedenis een belangrijk stilistisch middel waarmee kunstenaars hun technische kwaliteiten demonstreren.

Deze schilderijen van Van Zeebroek zijn dan ook rijk aan kunsthistorische referenties: naast klassieke voorbeelden verwijzen ze ook naar de meer recente optical art of naar de foto's van James Welling (zijn 'Drapes' uit jaren '80). Reeds lang vóór het ontstaan van de abstracte kunst boden de ritmiek van plooien, de vloeiende lijnen en het ritme van draperieën en de plotselinge kleurexplosies figuratieve schilders expressieve mogelijkheden die dicht aanleunen bij abstractie. Ook hier benut Van Zeebroek de draperie in haar meest pure vorm om emoties uit te verbeelden die de kern van zijn werk uitmaken. Deze schilderijen roepen onopgeloste mysteries op over wat zich achter deze plooien schuilt houdt.

Naast het landschap keren ook het interieur en het stilleven regelmatig terug in zijn oeuvre. In deze nieuwe werken herneemt Loïc Van Zeebroek het motief van het tapijt. In één schilderij beslaat een rood tapijt het gehele doek, met daarin nog net zichtbaar een tafeltje met een rood tafelkleed. Verschillende beeldlagen vloeien samen tot één nieuw beeld, vergelijkbaar met het landschap met schim of met geraamte. De wijze waarop hij het tapijt benadert sluit aan bij zijn draperieën: het gaat niet enkel om representatie, maar om het scheppen van een sterk beeld en het overbrengen van een specifieke gemoedstoestand.

DAUWENS GALLERY

Voor Merleau-Ponty ontvouwt de schilderkunst een magische wereld waarin ‘essentie en existentie, het imaginaire en het werkelijke, het zichtbare en het onzichtbare’ in elkaar overgaan - een gedachte die Van Zeebroeks artistieke ontwikkeling treffend typeert. Elk werk is een condensatie van herinneringen, observaties en materiële sporen uit het atelier, verenigd in een nieuwe picturale werkelijkheid. Van Zeebroek stelt vragen over de waarde van het schilderkunstige beeld in relatie tot de werkelijkheid. Hij vertrekt van realistische elementen als uitgangspunt maar evolueert tijdens het creatieproces naar een hybride vorm waarin werkelijkheid en abstractie samensmelten.

Elk onderwerp fungeert voor deze kunstenaar als aanleiding om de beeldende mogelijkheden van schilderkunst verder te onderzoeken. Met deze nieuwe werken wordt steeds duidelijker dat Van Zeebroek een coherent en doordacht oeuvre ontwikkelt, waarin de vraag hoe het gewenste beeld geschilderd wordt een centrale uitdaging vormt.

Het oeuvre van Loïc Van Zeebroek getuigt van een voortdurende zoektocht naar de betekenis en de grenzen van schilderkunst. Zijn werk is introspectief zonder gesloten te zijn, technisch virtuoos maar nooit gemakzuchtig, herkenbaar en toch raadselachtig. In de dialectiek tussen tonen en verhullen, tussen twijfel en beheersing, schept hij een wereld waar de kijker niet enkel kijkt, maar ervaart — een wereld waarin het zichtbare en het onzichtbare elkaar voortdurend doordringen.

ART BRUSSELS – SOLO BOOTH
LOÏC VAN ZEEBROEK

Loïc Van Zeebroek, some new paintings, or the restlessness of a searching painter

In the oeuvre of Loïc Van Zeebroek, painting itself takes center stage: for him, each work is a construction — a carefully built exploration of what painting can still mean today. His images are not realistic representations of reality, but composed constellations in which his own photographs, found objects, and imaginatively painted elements come together. Through this collage technique on canvas, hybrid, often enigmatic scenes emerge in which reality and imagination merge.

One of the striking aspects of Van Zeebroek's recent works is their intrinsic duality: life versus death, presence versus absence. In a new large landscape (all paintings are “untitled”), he combines a landscape with the shadow of a child playing hide-and-seek — derived from embroidery on a cushion — and several dead branches observed from his studio window. What at first glance appears idyllic proves to be permeated with an underlying tension. The painting thus acquires a distinctly mysterious character. Van Zeebroek excels at evoking that indeterminate moment when something has just happened or is about to happen. At the same time, the painting can be read as a contemporary *memento mori*, in which both formally and conceptually the fragility of existence is questioned. Van Zeebroek suggests, but neither narrates nor explicates; his canvases balance between the recognizable and the unspoken. As a reference, the artist points to *The Scream* by Edvard Munch. His work also evokes the symbolic estrangement characteristic of René Magritte.

DAUWENS GALLERY

A similar thematic tension manifests itself in his paintings where skeletons and landscapes merge. Here, Van Zeebroek reaches toward an almost allegorical representation of transience. After earlier paintings with skulls and “painted-away” skeletons, he now presents a landscape that fuses with a skeleton. Landscape and skeleton, life and death are brought together in a single image — again a suggestive reference to impermanence. Notably, he employs a looser, freer brushstroke here.

DAUWENS GALLERY

Van Zeebroek is a technically accomplished painter who appears to work with great ease, yet is fundamentally driven by doubt. His method is based on a process of constant trying, overpainting, and restarting. Paintings that do not meet his standards are erased, painted over, and form the basis for new works. This self-critical attitude transforms doubt from an obstacle into an essential engine of renewal. In this sense, his work is not merely representation, but a reflection on painting itself. Doubt propels him forward.

The motif of blue curtains forms another important chapter in his recent development. Loïc Van Zeebroek initially created several paintings of undulating blue curtains with which he was dissatisfied. He later brought these together into one large new work, constructed as a patchwork (a reference to the earlier work *The Outcasts*, 2021). Through this intervention, the emphasis shifts from the object — the depiction of a curtain — to the pictorial and more abstract whole. Yet the theme continued to occupy him, resulting in a series of new paintings based on the blue curtain. These works are characterized by a strong optical effect and an atmospheric, illusory quality, through which the artist moves further and further away from recognizability.

DAUWENS GALLERY

Draperies function here as a theatrical artifact that both conceals and reveals — a play of showing and hiding, of absence and presence, which also recurs in his landscapes and interiors. These paintings are marked by their atmospheric and sensual, almost tangible character. They seem to have been painted during *l'heure bleue*, that beautiful moment just before sunrise or just after sunset. The choice of the dominant color blue adds an additional layer of meaning, including a possible reference to Yves Klein.

The painting of draperies — the depiction of folds in fabric — has, throughout art history, been an important stylistic device through which artists demonstrate their technical skill. Van Zeebroek's paintings are therefore rich in art historical references: alongside classical examples, they also refer to more recent optical art and to the photographs of James Welling (his *Drapes* from the 1980s). Long before the emergence of abstract art, the rhythm of folds, the flowing lines, and the cadence of draperies, as well as sudden bursts of color, offered figurative painters expressive possibilities closely approaching abstraction. Here too, Van Zeebroek uses drapery in its purest form to express emotions that lie at the core of his work. These paintings evoke unresolved mysteries about what lies hidden behind the folds.

DAUWENS GALLERY

Alongside the landscape, the interior and still life also regularly recur in his oeuvre. In these new works, Loïc Van Zeebroek revisits the motif of the carpet. In one painting, a red carpet covers the entire canvas, within which a small table with a red tablecloth is just visible. Different image layers merge into a new image, comparable to the landscape with a shadow or with a skeleton. His approach to the carpet aligns with his draperies: it is not only about representation, but about creating a powerful image and conveying a specific state of mind.

For Merleau-Ponty, painting unfolds a magical world in which “essence and existence, the imaginary and the real, the visible and the invisible” flow into one another — a thought that aptly characterizes Van Zeebroek’s artistic development. Each work is a condensation of memories, observations, and material traces from the studio, united in a new pictorial reality. Van Zeebroek raises questions about the value of the painterly image in relation to reality. He departs from realistic elements as a starting point but evolves during the creative process toward a hybrid form in which reality and abstraction merge.

For this artist, every subject serves as an occasion to further investigate the visual possibilities of painting. With these new works, it becomes increasingly clear that Van Zeebroek is developing a coherent and well-considered oeuvre, in which the question of how the desired image is painted constitutes a central challenge.

The oeuvre of Loïc Van Zeebroek testifies to a continuous search for the meaning and boundaries of painting. His work is introspective without being closed, technically virtuosic yet never complacent, recognizable and yet enigmatic. In the dialectic between showing and concealing, between doubt and mastery, he creates a world in which the viewer does not merely look, but experiences — a world in which the visible and the invisible continuously permeate one another.

ART BRUSSELS – SOLO BOOTH
LOÏC VAN ZEEBROEK

Loïc Van Zeebroek, quelques nouvelles peintures ou l'inquiétude du peintre en quête.

Dans l'œuvre de Loïc Van Zeebroek, la peinture elle-même est centrale : chaque tableau constitue pour lui une construction — une exploration soigneusement élaborée de ce que la peinture peut encore signifier aujourd'hui. Ses images ne sont pas des représentations réalistes de la réalité, mais des constellations composées où se rencontrent des photos personnelles, des objets trouvés et des éléments imaginaires peints. Grâce à cette technique de collage sur toile,

naissent des scènes hybrides, souvent énigmatiques, où réalité et imagination se mêlent.

Van Zeebroek excelle à évoquer ce moment indéterminé où quelque chose vient juste de se produire ou est sur le point d'arriver. En même temps, ce tableau peut être lu comme un *memento mori* contemporain, interrogeant, tant sur le plan formel que conceptuel, la fragilité de l'existence. Van Zeebroek suggère, mais ne raconte ni n'explicite ; ses toiles oscillent entre le reconnaissable et l'indicible. En référence, l'artiste évoque *Le Cri* d'Edvard Munch. Son travail rappelle également l'étrangeté symbolique caractéristique de René Magritte.

Un des aspects marquants de ses œuvres récentes est leur dualité intrinsèque : vie et mort, présence et absence. Dans le nouveau grand paysage (toutes les peintures sont « sans titre »), il combine un paysage avec l'ombre d'un enfant jouant à cache-cache — inspirée d'une broderie sur un coussin — et quelques branches mortes observées depuis la fenêtre de son atelier. Ce qui semble idyllique au premier regard est en réalité traversé par une tension sous-jacente, conférant au tableau un caractère profondément mystérieux.

DAUWENS GALLERY

Une tension thématique similaire apparaît dans ses peintures où squelettes et paysages fusionnent. Ici, Van Zeebroek atteint une représentation presque allégorique de la fugacité. Après des œuvres antérieures avec des crânes et des squelettes « effacés », il présente désormais un paysage qui se confond avec un squelette. Paysage et ossature, vie et mort, sont réunis dans une seule image — une nouvelle évocation suggestive de la mortalité. On remarque également une touche plus libre et plus lâche dans ces œuvres.

DAUWENS GALLERY

Van Zeebroek est un peintre techniquement accompli qui semble travailler avec aisance, mais qui est en réalité animé par le doute. Sa méthode repose sur un processus continu d'essais, de recouvrements et de recommencements. Les peintures qui ne répondent pas à ses attentes sont effacées, repeintes et servent de base à de nouvelles œuvres. Cette attitude autocritique transforme le doute d'obstacle en moteur essentiel de renouvellement. Son travail n'est donc pas seulement une représentation, mais aussi une réflexion sur la peinture elle-même. Le doute le pousse en avant.

Le motif des rideaux bleus constitue un autre chapitre important de son évolution récente. Loïc Van Zeebroek a d'abord réalisé plusieurs peintures de rideaux bleus ondulants dont il n'était pas satisfait. Il les a ensuite réunies en une grande œuvre nouvelle, construite comme un patchwork (référence à une œuvre antérieure *Les Rejetés*, 2021). Ce geste déplace l'accent de l'objet — la représentation du rideau — vers un ensemble pictural plus abstrait. Le thème a néanmoins persisté et a donné lieu à une série de nouvelles peintures centrées sur le rideau bleu. Ces œuvres se distinguent par leur forte dimension optique et leur qualité atmosphérique et illusoire, l'artiste s'éloignant progressivement de toute reconnaissance figurative.

Les draperies fonctionnent ici comme un artefact théâtral qui cache et révèle à la fois — un jeu entre montrer et dissimuler, absence et présence, que l'on retrouve également dans ses paysages et ses intérieurs. Ces peintures se caractérisent par leur dimension atmosphérique et sensuelle, presque tangible. Elles semblent peintes durant *l'heure bleue*, ce moment précieux juste avant le lever du soleil ou après son coucher. Le choix du bleu dominant ajoute une couche de sens supplémentaire, notamment en référence possible à Yves Klein.

La représentation des draperies — le rendu des plis du tissu — constitue, à travers l'histoire de l'art, un moyen stylistique important. Les œuvres de Van Zeebroek sont riches en références artistiques : outre des exemples classiques, elles évoquent aussi l'optical art ou encore les photographies de James Welling (ses « Drapes » des années 1980). Bien avant l'émergence de l'abstraction, le rythme des plis, les lignes fluides et les explosions de couleur offraient déjà aux peintres figuratifs des possibilités expressives proches de l'abstraction. Ici aussi, Van Zeebroek exploite la draperie dans sa forme la plus pure pour exprimer des émotions au cœur de son travail. Ces peintures suscitent des mystères non résolus sur ce qui se cache derrière les plis.

Outre le paysage, l'intérieur et la nature morte reviennent régulièrement dans son œuvre. Dans ces nouvelles œuvres, Van Zeebroek reprend le motif du tapis. Dans un tableau, un tapis rouge couvre toute la toile, laissant à peine apparaître une petite table recouverte d'une nappe rouge. Différentes couches d'image fusionnent en une nouvelle image, comparable au paysage avec ombre

ou squelette. Sa manière d'aborder le tapis rejoint celle des draperies : il ne s'agit pas seulement de représentation, mais de créer une image forte et de transmettre un état émotionnel spécifique.

Pour Merleau-Ponty, la peinture déploie un monde magique où « essence et existence, imaginaire et réel, visible et invisible » se confondent — une pensée qui caractérise parfaitement le développement artistique de Van Zeebroek. Chaque œuvre est une condensation de souvenirs, d'observations et de traces matérielles issues de l'atelier, réunies en une nouvelle réalité picturale. Van Zeebroek interroge la valeur de l'image picturale en relation avec la réalité. Il part d'éléments réalistes mais évolue, au fil du processus de création, vers une forme hybride où réalité et abstraction fusionnent.

Chaque sujet constitue pour cet artiste une occasion d'explorer davantage les possibilités de la peinture. Avec ces nouvelles œuvres, il devient de plus en plus évident que Van Zeebroek développe un corpus cohérent et réfléchi, où la question de savoir comment peindre l'image désirée constitue un défi central.

L'œuvre de Loïc Van Zeebroek témoigne d'une recherche constante sur la signification et les limites de la peinture. Son travail est introspectif sans être fermé, techniquement virtuose sans être facile, reconnaissable mais énigmatique. Dans la dialectique entre montrer et dissimuler, entre doute et maîtrise, il crée un monde où le spectateur ne se contente pas de regarder, mais fait l'expérience — un monde où le visible et l'invisible s'entrelacent sans cesse.

